

EN RECORD DE SANTI THIÓ, SJ (AL CASAL LOIOLA)

DISSABTE 25 DE FEBRER DE 2023

En Santi és un dels tres fundadors de l'associació Àkan, l'any 2003. Però, per ser més exactes, la implicació amb la immigració va començar el 1999, amb persones que vivien una greu complexitat de vida. Havia arribat a Girona l'any 1998.

La gravetat i la implicació és el que defineixen aquests més de vint anys... I la seriositat, perquè aquests vint anys comporten també una evolució en tots, i en en Santi també. Un canvi personal, íntim, profund.

Per parlar del que és difícil parlar, em serviré d'imatges, el Santi de la fundació de la coral, deia els diumenges a la tarda són la part més dura de la setmana per qui pateix, el Santi de les anades a la presó, el Santi dels centres de menors, el Santi de trobar-se amb familiars que havien decidit accions de caire violent, el Santi dels judicis, el Santi dels advocats, el Santi dels centres de dones mal tractades, el Santi de les fronteres, la tanca de Ceuta i el Marroc, els boscos de Fnidek, el Santi de les trucades aquí i allà del planeta, el Santi dels acompanyaments, el Santi dels hospitals, el Santi feliç dels concerts del Cor, el Santi de les portes obertes de casa, el Santi de les pregàries interreligioses, el Santi de les classes de mil coses, que donava el seu immens coneixement als més necessitats, el Santi de les relacions amb no importa qui, d'edat i origen diferent, el Santi que no deia mai que no, el Santi pacífic però a qui rebel·laven les injustícies, el Santi que escoltava i callava, encara que s'adonava, el Santi incansable, el Santi que sempre es podia donar una mica més, el Santi que no tenia res per a ell, el Santi de la responsabilitat, el Santi que volia acabar com el príncep feliç, donant-t'ho tot als qui ho necessitaven, el Santi que estimava fins a més no poder els qui patien, el Santi que portava al cor les persones que havien hagut de deixar els seus països, fent-se un amb ells, amb una estimació que no tenia límits, tant li feia que fos vingut de mil quilòmetres com de deu mil, per a en Santi la persona era la persona...

El Santi que en les últimes paraules que li vaig sentir aquell 14 d'agost: "em sembla que ara toca fer el camí de Jesús"... explicava qui era. Al cap de 3 hores havia passat a una altra realitat... El Santi que la doctora que el va atendre en la seva mort ens va dir: "però, qui era?" Perquè els havia impressionat, en l'agraïment, en la serenitat, en l'amabilitat.

Hi ha una evolució profunda al llarg d'aquests vint anys... Amb dolor molt sentit en el seu interior havia anat compartint les històries tan greus que sempre han caracteritzat la nostra associació, i va anar entrant en una visió de la vida àmplia, fonda, molt seriosa, sobre el sofriment del món i sobre les grans injustícies. Una visió que el va portar també a una consideració molt àmplia de la vida, a un coneixement molt profund de la condició humana... I una vivència, trista també, de l'immens patiment

que travessa la vida... Havia anat desenrotllant dins seu un gran dolor, una compassió molt forta, que el portava a ser exigent amb l'estil de vida: l'austeritat, l'autenticitat l'estar amb el que és essencial, el donar-se infinitament, l'atenció als pobres sempre, sempre...

En Santi havia fet un gran salt que, potser contingut com era, no es podia percebre sota la imatge amable i senzilla... Però en alguns sentits estava ja molt lluny de moltes coses, i havia tocat de ple allò que era l'essencial, sense adjectius ni etiquetes, ni definicions... L'Essencial. Amb majúscula. En l'Essencial en Santi vivia, com sempre, profundament agafat a Jesús. Fet Jesús. En una vivència espiritual forta com un roure. Jesús el recorria de dalt a baix. Era el punt central de la seva vida. Només anava cap a Jesús.

Es podria parlar llargament d'aquests últims vint anys, que potser no s'han percebut en la seriositat i transcendència que havien tingut.

Necessitem referents, persones que, en el moment actual que vivim, tan complex com és, ens siguin marques pel camí a fer.

No vull deixar de dir que durant els dos últims anys, en Santi havia llegit /gravat per al seu germà gran, que no té visió suficient per llegir, 33 llibres de ciència! Aquí estava fent també un gran salt: Tenia una visió global, còsmica, de la vida i de l'univers, d'unió de tot. Tot ho veia lligat en Déu. Els nous avenços científics i tecnològics, les noves explicacions, el meravellaven i l'acostaven més a la meravella de la Creació. Això hagués donat fruits amb no gaire temps.

He d'acabar. Les mostres de dolor per la seva mort no s'acaben, dels llocs més distants del món. Permetin dir-los que nosaltres seguim, seguim en el seu llegat, som allà mateix on vam voler ser fa vint anys, en aquest territori del dolor quan s'ha endinsat a les vides, el dolor dur, potser encara més esquerp i solitari que mai, les persones a qui ajudem actualment pràcticament totes tenen un greu problema de malaltia a casa, per favor, si poden, ajudin!

Immenses gràcies per escoltar. Escoltin, hi ha vides que van molt més enllà del que veiem, la seva va ser una vida donada, és cert, però és molt més que això, la seva vida és una proclamació del dret dels més necessitats a viure i a ser feliços, és la defensa de la donació total, és un crit d'alerta de no perdre'ns en les perifèries, hi ha vides que arriben per avisar-nos, per dir-nos: aquest és el camí, i ho diuen senzillament, fent-lo. La vida d'en Santi fou una vida d'aquestes. I per això és una vida que Viu, que hi és, que està present, ara i aquí. Déu, com deia ell tantes vegades, és un Déu de vius. Escoltin, proclamem l'esperança. Moltes, moltes gràcies sempre!

M Lluïsa Geronès Estrada (en nom de l'Associació Àkan – Girona)